

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne **A.**, bývajúcej v **B.**, zastúpenej advokátskou kanceláriou **F.**, so sídlom v **B.**, proti žalovanej **S.**, za ktorú koná **N.**, so sídlom v **B.**, o **náhradu škody**, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 179/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. júna 2015 sp. zn. 6 Co 75/2015, 6 Co 76/2015, 6 Co 77/2015 takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 8. júna 2015 sp. zn. 6 Co 75/2015, 6 Co 76/2015, 6 Co 77/2015 vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. júna 2015 sp. zn. 6 Co 75/2015, 6 Co 76/2015, 6 Co 77/2015, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie z 27. januára 2015 č. k. 12 C 179/2011 - 542 **o d m i e t a.**

Dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. júna 2015 sp. zn. 6 Co 75/2015, 6 Co 76/2015, 6 Co 77/2015, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie z 27. januára 2015 č. k. 12 C 179/2011 - 544 **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobkyňa sa v konaní domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 19 953,30 eur s príslušenstvom ako náhradu škody, ktorá jej vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom N. (ďalej len „N.“) pri výkone bankového dohľadu nad D.P. (ďalej len „D.“). Poukázala na to, že bola členom D., ktoré od svojich členov zhromažďovalo peňažné prostriedky a zabezpečovalo ich zhodnocovanie v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 566/2001 Z. z.“). D. pri tom využívalo služby obchodníka s cennými papiermi – spoločnosti C.. (ďalej len „O.“). N. mala podľa zákona č. 566/2001 Z.z. a zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 747/2004 Z. z.“) vykonávať dohľad nad D. a O., jej postup ale nebol riadny. N. nekonala v súlade so zákonom č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska (ďalej len „zákon č. 566/1992 Zb.“) a napriek tomu, že vedela o nedostatkoch v ich činnosti, neprijala včas účinné opatrenia na ich odstránenie a na hroziacu škodu neupozornila ani D., ani jeho členov. Pokiaľ by riadne vykonávala bankový dohľad, boli by finančné prostriedky žalobkyne nielen chránené, ale aj zhodnotené. V dôsledku zanedbania náležitého bankového dohľadu vznikla žalobkyňi škoda, za ktorú podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) zodpovedá štát.

2. Žalovaná popierala opodstatnenosť žaloby. Namietala, že zanedbala bankový dohľad a žalobkyňa sa svojich práv mala domáhať v konkurznom konaní vyhlásenom na D. uznesením Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2011 sp. zn. 3 K 95/2010. Žalobkyňa ako investor musela vedieť, že s investíciou peňažných prostriedkov do činnosti D. je spojené riziko a orgány dohľadu mohli vykonávať dohľad len v zákonom vymedzenom a limitovanom rozsahu. N. bola až s účinnosťou od 1. júna 2010 oprávnená dohliadať aj na to, či sa dodržiava schválený prospekt investície. D. samo dlho nesignalizovalo žiadne obavy z činnosti O.; až 15. apríla 2010 požiadalo o preskúmanie postupu O. a o vykonanie dohľadu na mieste. N. najskôr rozhodnutím o predbežnom opatrení uložila O. povinnosť zdržať sa bez súhlasu N. nakladania s majetkom klientov a neskôr rozhodnutím z 21. decembra 2010 odobrala O. povolenie na poskytovanie investičných služieb (§ 156 ods. 2 písm. a/ zákona č.

566/2001 Z. z). Napokon rozhodnutím z 30. mája 2011 zakázala D. predaj majetkových hodnôt. Z týchto dôvodov žiadala žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

3. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 19. novembra 2014 č. k. 12 C 179/2011 – 508 zamietol žalobu a tiež návrh žalobkyne na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že žalobkyňa bola členom D. a v zmysle dohody o úprave niektorých práv a povinností uzavretej s D. jej vznikol nárok na vyplatenie vyrovnávacieho podielu, ktorý jej však doposiaľ vyplatený nebol a nebola jej poskytnutá ani náhrada zaň. Podľa názoru súdu žalobkyňa neopodstatnene namieta, že štát nedohliadol nad činnosťou D. postupom zodpovedajúcim zákonom č. 566/1992 Zb., č. 566/2001 Z. z. a č. 747/2004 Z. z. Otázku, či žalobkyňi vznikla škoda, za ktorú zodpovedá štát, riešil súd prvej inštancie podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. Uviedol, že žalobkyňa bola v konaní povinná preukázať všetky tri podmienky vzniku zodpovednosti podľa tohto zákona (existenciu škody, nesprávneho úradného postupu a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom), ktoré musia byť splnené kumulatívne, žalobkyňa ale nepreukázala, že N. zanedbala bankový dohľad vytykaným spôsobom. Vzhľadom na to, že žalobkyňa nepreukázala jednu z troch podmienok vzniku zodpovednosti za škodu (nesprávny úradný postup N.), súd prvej inštancie sa už nezaoberal tým, či žalobkyňi vznikla škoda v ňou vyčíslenej výške. Pri zamietnutí žaloby vzal na zreteľ tiež to, že žalobkyňa sa domáhala uspokojenia svojej pohľadávky v konkurznom konaní, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava I voči úpadcovi – D.. V incidenčnom konaní, ktoré ešte nebolo ukončené, môže byť jej pohľadávka uznaná a žaloba o náhradu škody je preto podaná predčasne. Navyše, žalobkyňa si svoj nárok na náhradu škody môže uplatniť v zmysle § 243a ods. 4 Obchodného zákonníka. Svoj vplyv na riadenie a hospodárenie D. mala žalobkyňa vykonávať prostredníctvom členskej schôdze, žalobkyňa ale počas svojho členstva v D. takto svoje oprávnenia nerealizovala. Návrh žalobkyne na začatie prejudiciálneho konania v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie posúdil ako návrh na prerušenie konania a tento zamietol z dôvodu, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie o žalobkyňou nastolených otázkach nie je v danom prípade nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej; navyše, prvostupňový súd nie je súdom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

4. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd buď napadnutý výrok rozsudku zmenil (tak, že žalobe vyhovie) alebo zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnutý výrok rozsudku potvrdiť. Súd prvej inštancie podľa jej názoru vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, v potrebnej miere zistil rozhodujúce skutkové okolnosti a svoje skutkové zistenia vecne správne posúdil.

6. Okresný súd Bratislava I uznesením z 27. januára 2015 č. k. 12 C 179/2011 - 542 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20,- eur. Toto uznesenie napadla žalobkyňa odvolaním.

7. Okresný súd Bratislava I uznesením z 27. januára 2015 č. k. 12 C 179/2011 - 544 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní vo výške 36,30 eur. Aj toto uznesenie napadla žalobkyňa odvolaním.

8. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 8. júna 2015 sp. zn. 6 Co 75/2015, 6 Co 76/2015, 6 Co 77/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou bola žaloba zamietnutá, potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.); zároveň potvrdil uznesenia súdu prvej inštancie ukladajúce žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie a súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní. V odôvodnení uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na vecne správnych skutkových a právnych záveroch. Konštatoval, že hmotnoprávnym základom pre uplatnenie žalobkyninho práva na náhradu škody je zákon č. 514/2003 Z. z. Predpokladmi zodpovednosti štátu podľa tohto zákona sú: a/ nesprávny úradný postup, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že by N. nesprávne úradne postupovala spôsobom, ktorý jej vytýkala žalobkyňa, keď až od 1. júna 2010 mohla dohliadať, či D. dodržiava schválený prospekt investície. Uviedol, že žalobkyňa si musela byť vedomá, že s jej investíciou je spojené riziko, pokiaľ ale napriek tomu investovala, nemôže byť jej finančná ujma pričítaná na ťarchu žalovanej. Všetky žalobkyňou namietané okolnosti o údajnom nesprávnom úradnom postupe N. sa týkali takých nesprávností, ku ktorým malo

dôjsť v procese rozhodovania N.; nesprávnosti tejto povahy ale nemožno považovať za dôvod, ktorý zakladá zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebol teda v konaní preukázaný nesprávny úradný postup N. pri vykonávaní bankového dohľadu. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi konaním N. a škodou žalobkyne. Mal za to, že žalobkyni doposiaľ nevznikla žiadna škoda, v dôsledku čoho chýba aj tento predpoklad zodpovednosti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a v tejto súvislosti poukázal na vyhlásenie konkurzu na majetok D. a konštatoval, že žalobkyni by škoda mohla vzniknúť až v prípade, že jej pohľadávka nebude uspokojená v rámci konkurzu D.. K námietke žalobkyne, že listinné dôkazy neboli súdom prvého stupňa riadne vykonané spôsobom upraveným v § 129 ods. 1 O. s. p., odvolací súd poukázal na to, že v okolnostiach prejednávanej veci obe procesné strany poznajú obsahu listinných dôkazov, preto táto odvolacia námietka žalobkyne neobstoí. Pokiaľ žalobkyňa napadla aj uznesenie súdu prvej inštancie z 27. januára 2015 č. k. 12 C 179/2011 - 542 o poplatkovej povinnosti za odvolanie, odvolací súd aj toto potvrdil ako vecne správne (§ 219 O. s. p.). Uviedol, že podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa s účinnosťou od 1. októbra 2012 spoplatňuje súdnym poplatkom vo výške 20,- eur; v rovnakej výške sa v konaní o takejto žalobe vyberá aj súdny poplatok za odvolanie vo veci samej (§ 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov). Podaním odvolania vznikla žalobkyni poplatková povinnosť a súd prvého stupňa jej podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, prílohy tohto zákona, správne vyrubil poplatok 20,- eur. Pokiaľ žalobkyňa napadla aj uznesenie súdu prvej inštancie z 27. januára 2015 č. k. 12 C 179/2011 - 544 o poplatkovej povinnosti za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, odvolací súd aj toto rozhodnutie potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Uviedol, že žalobkyňa nie je oslobodená od súdnych poplatkov v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. Jej podanie bolo urobené elektronickými prostriedkami a bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, pričom súd vyhotovil rovnopis tohto podania, preto žalobkyňu zaťažuje poplatková povinnosť v zmysle pol. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov. Zdôraznil, že žalobkyni nebola napadnutým uznesením uložená povinnosť nahradiť trovy, ktoré vznikli štátu v súvislosti s vyhotovením rovnopisu podania (§ 42 ods. 3 O.s.p.), ale jej bola uložená povinnosť zaplatiť poplatok za tento úkon súdu, ktorý je spoplatnený a ktorého je poplatníkom. Súd prvej inštancie vykonal úkon vymedzený v pol. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov ako nevyhnutný dôsledok zákonom akceptovanej

možnosti urobiť podanie elektronickými prostriedkami so zaručeným elektronickým podpisom.

9. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila dovolacími dôvodmi uvedenými v § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p., a to vadou konania vyplývajúcou z § 237 písm. f/ O.s.p., (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.; v ďalšom sa pod „O. s. p.“ rozumie Občiansky súdny poriadok v platnom znení), ďalej tzv. inou vadou konania a nesprávnym právnym posúdením veci. Okrem iného namietala, že v odvolacom konaní jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k odvolaniu, že sa s týmto vyjadrením nemohla oboznámiť a prípadne k nemu zaujať stanovisko. Potvrdzujúce uznesenie o poplatkovej povinnosti za odvolanie označila za priečiace sa zákonu a uviedla, že konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktoré začalo do 30. septembra 2012, je podľa § 4 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. vecne oslobodené a vzťahuje sa na konanie ako celok, teda aj na podanie odvolania (bez ohľadu na to, kedy bolo odvolanie podané). Súdy jej vyrubili súdny poplatok, ktorý jej nemal byť vyrubený a tým jej odňali možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Bola názoru, že rovnako jej nemal byť vyrubený súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní, pretože s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 MCdo 7/2011, nie je možné účastníkovi takúto povinnosť uložiť v prípade podania urobeného elektronickými prostriedkami podpísanými zaručeným elektronickým podpisom.

10. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu označila dovolacie námietky žalobkyne za nedôvodné, rozhodnutia súdov za vecne správne a navrhla dovolanie zamietnuť alebo odmietnuť.

11. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku

2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.), dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu treba zrušiť.

13. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania žalobkyne posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

14. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

15. K dovolaniu žalobkyne proti rozsudku krajského súdu z 8. júna 2015 sp. zn. 6 Co 75/2015, 6 Co 76/2015 a 6 Co 77/2015. Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238.

16. Dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu je v prvom rade prípustné (a súčasne dôvodné) vtedy, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v § 237 ods. 1 O. s. p., ktoré spôsobujú tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. K týmto vadám prihliada dovolací súd – ak je dovolanie podané včas a na to oprávneným subjektom – z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.). Existenciu väd konania uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. dovolateľka tvrdila, a to konkrétne vadu uvedenú pod písm. f/.

17. Podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

18. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

19. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo doručené žalovanej. Žalovaná sa k odvolaniu písomne vyjadrila (č. l. 552 – 557), no jej vyjadrenie, hoci obsahovalo skutkovú i právnu argumentáciu, nebolo žalobkyni doručené v odvolacom konaní, ale až v priebehu konania o jej dovolaní spolu s vyjadrením žalovanej k dovolaniu (doručené žalobkyni do vlastných rúk 9. februára 2016). Žalobkyňa nemala v odvolacom konaní možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, pretože súd prvej inštancie ani odvolací súd jej toto vyjadrenie žalovanej nedoručili v štádiu odvolacieho konania.

20. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhej procesnej strane daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

21. Keďže porušenie práva na spravodlivé konanie vyššie uvedeným spôsobom nerešpektujúcim princíp rovnosti zbraní bolo dôsledkom nesprávneho postupu súdov v odvolacom konaní, bola žalobkyni v tomto konaní odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

22. Dovolaciemu súdu preto neostalo iné než rozsudok odvolacieho súdu z toho dôvodu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

23. Druhým výrokom rozsudku odvolacieho súdu bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 12 C 179/2011 - 542 ukladajúce žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie a tretím výrokom rozsudku odvolacieho súdu bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 12 C 179/2011 - 544 ukladajúce žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní. Tieto výroky, i keď sú obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku, majú povahu uznesenia (por. § 223 O. s. p.). Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. (ďalej len „§ 239 ods. 1, 2 O. s. p.“). Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti uzneseniam, ktoré sú uvedené v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nevyplýva.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené by prípustnosť dovolania žalobkyne zakladalo, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p.

25. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdila a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

26. Žalobkyňa tvrdí, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

27. Judikatúra najvyššieho súdu dospela k záveru, že o odňatie možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, i keď pre taký postup neboli dané procesné predpoklady (por. R 50/1997). O tento prípad ale v preskúmvanej veci nejde – v danom prípade nebolo konanie zastavené. Napadnutými uzneseniami boli potvrdené uznesenia o vyrubení súdnych poplatkov. Samotným vyrubením súdneho poplatku sa však účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

28. Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že so zreteľom na ňou opisované okolnosti jej boli vyrubené súdne poplatky v situácii, v ktorej jej nemali byť vyrubené, z rozhodujúceho – obsahového – hľadiska namieta, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (por. tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O. s. p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O. s. p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

29. Vzhľadom na to, že v konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. a prípustnosť podaných dovolaní nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolania žalobkyne proti uzneseniam Krajského súdu v Bratislave z 8. júna 2015 sp. zn. 6 Co 75/2015, 6 Co 76/2015, 6 Co 77/2015 podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

30. V konečnom rozhodnutí o veci rozhodne odvolací súd aj o trovách tohto dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. októbra 2016

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

JUDr. Alena S v e t l o v s k á, v.r.
členka senátu

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
členka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Adriána Güntherová